

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem. ve věci

žalobce: **J. S.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Rouskem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I.,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. 4694/DS/2015,
JID: 150206/KUUK/2015/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 4694/DS/2015, JID: 150206/KUUK/2015/Ne, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 4694/DS/2015, JID: 150206/KUUK/2015/Ne, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 6. 2015, č. j. MUBI 6603/2015/OD/Ju, ev. č. 23534/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

12. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 6. 2. 2015 v 08:14 hodin na silnici I/13, u obce Ohnič, při řízení osobního vozidla tov. zn. Mercedes, r. z. „X“, porušil v rozporu s ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, nejvyšší povolenou rychlost vozidla mimo obec, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 32 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 122 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně považuje za nezákonná, neboť nebyl zjištěn řádně skutkový stav, došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku, překročení mezí správního uvážení a vydání rozhodnutí v rozporu s právní úpravou i rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. K tomu žalobce doplnil, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování, čímž došlo k porušení jeho práv. Žalobce se domnívá, že dále došlo k porušení zásad správního práva, i zásad trestního práva, neboť při ohromných pochybnostech bylo nesprávně rozhodnuto o vině žalobce. Žalobce poukázal na skutečnost, že z výroku a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z prvostupňového rozhodnutí, není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány řídily. Závěry obou rozhodnutí považuje za spekulativní, a tudíž pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné.
3. Žalobce namítal, že správní orgány vzaly za prokázané, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost, přičemž nepřihlédly k jeho relevantním tvrzením a nijak se s nimi nevypořádaly. Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu presumují naplnění formálních znaků přestupku, ačkoliv se na něj vztahují zásady trestního práva. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. Žalovaný trval na tom, že závěr odvolacího orgánu o existenci protiprávního jednání žalobce nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ve správním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že vůbec bylo použito měřící zařízení RAMER10 C, ani zda bylo zařízení použito v souladu s návodem, jak vyžaduje ověřovací list. Žalobce připomněl první bod svého odvolání, kapitolu 4.3 návodu k obsluze RAMER10 a obrázek č. 65 v návodu k zařízení RAMER10 C, přičemž zdůraznil, že oproti návodu k zařízení RAMER10 C fotografie založená ve správním spise neobsahuje údaj o vypočtené délce vozidla. Tato skutečnost dle jeho názoru může dokládat nedodržení podmínek pro měření daným zařízením. Žalobce se domnívá, že argumentace žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60 je mylná, neboť žalobce nepožadoval prokazovat případný omyl policisty obsluhujícího měřící zařízení, ale namítal konkrétní vadu ve výstupu měření o vypočtené délce vozidla. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, přičemž došlo i k porušení jeho práva na spravedlivý proces.
4. Žalobce dále namítl nesprávně nastavený úhel měření. Žalobce připomněl bod I. b svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v němž provedl výpočet úhlu měření. Žalobce zdůraznil, že absence veličiny „vypočtená délka vozidla“ posiluje jeho podezření ohledně manipulace se snímkem, neboť je-li úhel měření nastaven nesprávně, zařízení RAMER10 C vypočte špatně délku vozidla. Žalobce poukázal na skutečnost, že v žalobou napadeném rozhodnutí tuto možnost nevylučuje ani žalovaný, který přiznává, že obsluha při vkládání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

údajů do zařízení udělala chybu v místě měření. Žalobce se domnívá, že nesprávně uvedené místo měření zavadlo příčinu ke zkoumání, zda lidský faktor nemohl ovlivnit i měření rychlosti, což žalovaný neučinil, i přes vznesenou námitku žalobce v odvolacím řízení, a s argumentací žalobce výpočtem úhlu měření se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal. Argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48, žalobce fundovaně zpochybnil, argumentaci žalovaného rozsudkem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 33/2014 – 29, považuje za nerelevantní, neboť v citovaném řízení před soudem žalobce neunesl důkazní břemeno, a argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014 – 33, považuje žalobce za irelevantní, neboť v citovaném řízení před soudem žalobce neuvedl relevantní námítky a důkazní návrhy. Žalobce poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. 270/1998 červené sbírky, k němuž doplnil, že ve správním řízení došlo k překročení diskreční pravomoci volného hodnocení důkazů, když správní orgán jeden důkaz přijal a k němu protichůdný důkaz pouze odmítl jako nedůvěryhodný bez vyložení, proč tak učinil.

5. Žalobce připustil, že chybně označené místo měření nemá vliv na zapsaný záznam naměřené rychlosti, nicméně vyjádřil pochybnost o aktuální fyzické a psychické kondici obsluhy zařízení RAMER10 C, která mohla způsobit další chyby, např. mohla ovlivnit výsledek měření rychlosti. Žalobce zdůraznil, že správní orgán I. stupně měl s ohledem na uvedenou pochybnost povinnost přikročit k výsledku policistů. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 10. 2015, č. j. 10 A 114/2014 – 23, v němž se soud vyjádřil ke skutečnosti, že obsluha měřicího zařízení často postrádá základní znalosti potřebné k řádné obsluze zařízení. Žalobce dále poukázal na rozpor v žalobou napadeném rozhodnutí, které hovoří o „laserovém rychloměru RAMER10 C“, přičemž zařízení RAMER10 C je založeno na aplikaci Dopplerova efektu, a nikoliv na bázi zesilování světla stimulovanou emisí záření, tedy laseru. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že není-li žalovaný schopný tyto dvě technologie od sebe odlišit, pak si měl vyžádat znalecký posudek. Žalobce se domnívá, že na jeho situaci dopadá usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, neboť vedl aktivní a přesvědčivou obranu, kterou správní orgán neuznal, nijak se s ní nevypořádal a svůj závěr přezkoumatelným způsobem nevysvětlil.
6. Žalobce trvá na tom, že měření rychlosti bylo prováděno na místě nevhodném pro použití radaru pracujícího na bázi Dopplerova efektu, neboť okolní překážky způsobují nežádoucí odrazy a zkreslují výsledek měření. Důkazy o údajném přestupku žalobce jsou tak podle jeho názoru pořízeny v rozporu se zákonem a nemohou tak být jako důkaz použity. Žalobce se domnívá, že správní orgány pochybily, když předmětné správní řízení nezastavily, a svá rozhodnutí založily na nezákonně pořízených důkazech.
7. Žalobce namítal porušení principu dvojinstančnosti správního řízení. Žalobce se domnívá, že žalovaný v rozporu s relevantní právní úpravou akceptoval zjevné pochybení správního orgánu I. stupně jako zákonný postup, když zcela nedostatečné odůvodnění ohledně naplnění materiální stránky a absentující vymezení míry zavinění přestupku nahradil vlastní úvahou, čímž žalobci znemožnil vyjádřit se k tomuto odůvodnění v rámci podání řádného opravného prostředku. V této souvislosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 239/04 a nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sp. zn. I. ÚS 533/98, k čemuž doplnil, že princip kontradiktornosti a rovnosti zbraní se uplatní i ve správním řízení.

8. Závěrem žalobce namítl nedostatečnou specifikaci skutku v žalobou napadeném rozhodnutí a rovněž i v prvoinstančním rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že správní orgán I. stupně založil výrokem rozhodnutí pochybnost o formální správnosti rozhodnutí, neboť žádný zákon neumožňuje trestat žalobce za to, že „mu byla naměřena rychlost“, nebo za to, že „vozidlo překročilo povolenou rychlost“. Žalobce trvá na tom, že vymezení skutku ve správním rozhodnutí není možné hodnotit jako přestupek, neboť u popisu skutku chybí naplnění skutkové podstaty přestupku. Žalobce poukázal na skutečnost, že správními orgány uvedená rychlost 122 km/h je v rozporu se snímkem zařízení RAMER10 C, kde je uvedena rychlost 126 km/h. Žalobce vypočetl, že za předpokladu naměřené rychlosti 122 km/h by po odečtení odchylky $\pm 3 \%$ byla naměřená rychlost 118 km/h, což by zakládalo důvod pro obvinění z jiného přestupku, a to dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vnitřně rozporným a nepřezkoumatelným činí z rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle žalobce také skutečnost, že uvedl odchylku ± 3 km/h. Podle názoru žalobce se jedná o zásadní rozpor mezi rozhodnutími správních orgánů.
9. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Zároveň žalobce požaduje přiznání náhrady nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitkám žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 2 Afs 101/2008 – 143, neboť se jedná o rozhodnutí, kterému lze porozumět. K tomu žalovaný doplnil, že výrok prvoinstančního rozhodnutí nevykazuje takové vady, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost, jak ostatně uvedl i v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný připomněl, z jakých podkladů správní orgány při svém rozhodování vycházely, k čemuž doplnil, že na základě předloženého spisového materiálu Policií České republiky neměl důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti, neboť byla provedena proškolenou obsluhou. Žalovaný připomněl, že z údajů uvedených na „záznamu přestupku“ je zřejmé, že ke změření rychlosti vozidla Mercedes, r. z. „X“ došlo dne 6. 2. 2015 v 08:14:12 hodin, číslo snímku 0000005886, měřidlem výrobního čísla 12/0022, které odpovídá číslu měřiče uvedeného v ověřovacím listu vystaveném autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s. Kunovice. Žalovaný je přesvědčen o skutečnosti, že nemůže mít pochybnosti o zaznamenání přestupku silničním radarovým rychloměrem Ramer 10 C, v. č. měřidla 12/0022.
11. Žalovaný připustil námitku žalobce ohledně místa měření, neboť na záznamu bylo uvedeno „Kunovice“. K tomu žalovaný doplnil, že tuto položku zadává do počítače obsluha, a je zřejmé, že místo měření „Kunovice“ bylo uvedeno omylem, jelikož z údajů výstupu radaru, který počítač vyhodnocuje nezávisle na obsluze zařízení, jsou uvedeny údaje: Ramer10, SW:1.0.6, Lat: N 50°36'01.'', Lon: E 13°48'25.3'', ALT: 247,2 m. Žalovaný poukázal na skutečnost, že s touto námitkou žalobce se již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Ke zpochybňování odbornosti policistů se žalovaný odmítl. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyjádřit, a vyjádřil přesvědčení, že žalobce sám se předkládáním výpočtů a úvah staví do role znalce, ač blíže neuvádí, z jakých podkladů sám vycházel. Žalovaný poukázal na skutečnost, že je nemožné po správních orgánech při každém oznámení přestupku o překročení rychlosti požadovat provedení složitých výpočtů a analýz měření, ve výpovědi policistů vyjádření k úhlu měření postaveného radaru a jejich fyzické a psychické kondici, neboť by se mohlo jednat o mrhání finančními prostředky, když měřicí zařízení pracují automaticky, a při pochybení obsluhy při instalaci a měření toto pochybení hlásí a měření neprobíhá. Žalovaný připomněl, že i v ostatních vyspělých evropských státech požadují, aby správní spis (vedený ohledně dopravního přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti) obsahoval platný kalibrační protokol k příslušnému měřicímu zařízení vystavený autorizovaným metrologickým střediskem, osvědčení o absolvování odborné přípravy policisty pro užívání užitého druhu silničního rychloměru a záznam přestupku doplněný o další úřední záznamy. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány mají mít při dodržení zákonem stanovených pravidel řízení možnost, považovat důkazy předložené zkušenými a vyškolenými policisty za spolehlivě zjištěné a důvěryhodné.

12. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími námitkami žalobce týkajícími se nesprávného vyjádření správního orgánu či chybného pojmenování věci, neboť tato případná pochybení nemohla mít vliv na průběh správního řízení, a tedy zkrácení práv žalobce. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, neboť se v něm ke všem námitkám žalobce řádně vyjádřil, k čemuž doplnil, že jeho případné úvahy nelze považovat za změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť rozhodování na základě správního uvážení je jednou z povinností správních orgánů. Žalobce se domnívá, že vyjádření žalovaného je vnitřně rozporné, a to z důvodu vyjádření právních názorů, které se s předmětem žaloby míjí nebo jsou v rozporu s platnými a účinnými právními předpisy. Žalovaný podotkl, že v žalobě primárně nenapadal nesrozumitelnost rozhodnutí, ale jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či nedostatečné odůvodnění, které je založeno na nedostatku skutkový důvodů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75. Žalobce připomněl, že se jedná o případy, kdy správní orgán opřel své rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly učiněny, anebo v případě rozhodnutí, které vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Žalobce trvá na tom, že závěry správního orgánu nemají oporu v důkazech a tvrzení žalobce vyvrací bez relevantních důkazů. V této souvislosti žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, a nález Ústavního soudu ze dne 26. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 176/96. Žalobce shrnul, že řádným výpočtem dospěl k závěru, že měřicí zařízení bylo nastaveno v rozporu s návodem, že výstup z měřicího zařízení neobsahuje hodnotu „vypočtená délka vozidla“, neboť tento údaj by v případě významného odlišení od skutečné délky vozidla žalobce dokazoval nedodržení návodem striktně požadovaného úhlu měření 22°.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyjádřili s tímto postupem svůj souhlas.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž ovšem nepřisvědčil všem námitkám žalobce.
17. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 2. 2015 bylo ze strany správního orgánu I. stupně na základě úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, oddělení služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu Ústí nad Labem (dále jen „policie“), ze dne 6. 2. 2015, zahájeno přestupkové řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit dne 6. 2. 2015 v 08:14 hodin na silnici I/13, u obce Ohnič svým jednáním spočívajícím v překročení povolené rychlosti, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/hod byla naměřena rychlost 126 km/hod (po odečtení průměrné odchylky 122 km/hod). Součástí tohoto oznámení bylo i potvrzení Autorizovaného metrologického střediska AMS se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního radarového rychloměru RAMER10 C, výrobní číslo měřidla 12/0022, použitého v rámci měření a rovněž fotografická dokumentace přestupku, která obsahovala informace o osobním automobilu a jeho řidiči.
18. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. Mercedes, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů J. S., narozený „X“, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod, a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/hod. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Při lustraci osoby a vozidla bylo zjištěno, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost opakovaně, přičemž nejvyšší povolenou rychlost v obci překročil dvakrát v roce 2007, jednou v roce 2010 a jednou v roce 2013. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. V rámci silniční kontroly byla řidiči provedena dechová zkouška s negativním výsledkem.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 8. 4. 2015 konalo ústní jednání, kterého se žalobce osobně zúčastnil. Během jednání požádal o kopii spisu s tím, že se k přestupku vyjádří dne 21. 4. 2015, kdy se osobně dostaví na Městský úřad Bílina. Dne 21. 4. 2015 zaslal žalobce písemné vyjádření, v němž uvedl, že ve spise nejsou zdokumentovány podmínky měření, požádal o jejich doplnění, vyjádřil pochybnost o tom, zda ke změření rychlosti byl použit přístroj RAMER10 C a ohledně stavebně-technického uspořádání vozovky a jejího okolí. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci oznámení o možnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015, které si žalobce osobně převzal dne 24. 4. 2015. Správní orgán I. stupně následně dne 11. 6. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MUBI 6603/2015/OD/Ju, ev. č. 23534/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

20. Dle ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
21. Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
22. Dle ust. § 79a věty první zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.
23. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod a více nebo mimo obec o 30 km/hod a více.
24. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu se za přestupek spáchaný podle odst. 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8, 9, písm. g) a písm. i) uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč.
25. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje výčet podkladů, ze kterých správní orgán vycházel, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Námitky žalobce spíše směřovaly proti závěrům, ke kterým správní orgán dospěl, a postupům správního orgánu, ovšem v těchto skutečnostech nelze spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Proto soud dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je nedůvodná. Námitkami žalobce týkajícími se postupů a závěrů správního orgánu se soud bude zabývat níže.
26. Následně se soud zabýval procesní námitkou žalobce ohledně chybného označení přestupku, který mu byl kladen za vinu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. Výrok rozhodnutí orgánu I. stupně musí splňovat jednak obecné náležitosti dle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak dle ust. § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého provinění se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce. V daném případě bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně vysloveno, že: „žalobce je vinen z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, tím že mu dne 6. 2. 2015 v 8:14:12 hodin na silnici č. I/13 u obce Ohnič, jako řidiči motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky „X“ byla hlídkou DI PČR naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C vč. 12/0022 rychlost jízdy 122 km/h, přičemž maximální povolená rychlost mimo obce je 90 km/h. Motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky „X“ řízené panem S. překročilo tedy nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 32 km/h. Pan S. jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky „X“ byl bezprostředně po naměřené rychlosti zastaven a kontrolován hlídkou PČR. Za uvedené protiprávní jednání se panu J. S., nar. „X“, dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ukládá: Pokuta ve výši 2.500 Kč (slovy dvatisícipětset korun českých).“

28. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. 7 As 7/2007; ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 4 As 54/2012, www.nssoud.cz).
29. Soud má za to, že rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009; oba dostupné na www.nssoud.cz). Dále lze konstatovat, že mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, sp. zn. 16 A 1/2011, dostupný na www.nssoud.cz).
30. Soud dospěl k závěru, že uvedené požadavky výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela naplňuje, ač správní orgán I. stupně zvolil poměrně nešťastnou formulaci slovních spojení, např. „Motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky „X“ řízené panem S. překročilo tedy nejvyšší povolenou rychlost“. Výrok rozhodnutí obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
31. K poukazu žalobce, že v prvoinstančním rozhodnutí je nesprávně uvedena odchylka měření jako +/- 3 km/h, soud uvádí, že v odůvodnění prvostupňového orgánu je odchylka Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měření zmiňována na dvou místech. Na prvním místě zmiňuje odchylku měření v obecném vymezení postupu při posouzení měření prováděných policií měřícím přístrojem, kdy prvostupňový správní orgán zmiňuje odchylku ± 3 km/h. Na druhém místě pak je zmiňována odchylka v místě, kde správní orgán konstatuje, co je žalobci kladeno za vinu s tím, že mu byla naměřena rychlost 126 km/h a „při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 % km/h byla tedy jako nejvyšší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 122 km/h“. Na tomto místě soud konstatuje, že správní orgán správně u rychlosti přesahující 100 km/h uplatnil možnou odchylku ve výši 3 % km/h. První zmínku, kde chybí značka pro procenta, je tedy možné dle soudu považovat za chybu v psaní, a to v tom směru, že buď správní orgán opomněl uvést, že se jedná o odchylku pro rychlosti do 100 km/h či opomněl uvést značku procent. Tato chyba v psaní nemohla mít vliv na srozumitelnost odůvodnění a tím méně na zákonnost předmětného rozhodnutí.

32. K námitce porušení dvojinstančnosti soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí určitým způsobem doplnil úvahu o způsobu zavinění. Tímto postupem nikterak nezměnil závěry, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně, pouze k odvolací námitce blíže specifikoval, jako došlo dle správních orgánů k porušení zájmů chráněných zákonem ze strany žalobce. Tímto postupem dle názoru soudu nikterak nezkrátil žalobce na jeho právech a nemohlo tak dojít k porušení zásady dvojinstančnosti. Tuto námitku tedy soud rovněž shledal jako nedůvodnou.
33. K hmotněprávním námitkám žalobce pak soud uvádí následující.
34. Správní řízení a obzvláště pak řízení v oblasti správního trestání (přestupkové řízení) je ovládáno zásadou, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Zejména v řízeních zahajovaných z úřední povinnosti (přestupkových řízeních) je na správním orgánu, aby se v rámci řízení vypořádal se všemi důkazy, které je nutno provést ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a to i takové důkazy, které svědčí ve prospěch účastníka řízení.
35. Soud se neztotožnil s postojem žalovaného, který uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo z dostupných podkladů ve věci. S ohledem na charakter přestupkového řízení bylo na správních orgánech, aby ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjistily stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem řádně provedly dostatečné dokazování.
36. Za situace, kdy žalobce namítal chybně provedené měření, bylo povinností žalovaného odstranit pochybnosti o vině žalobce a provést důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení, případně si vyžádat odborné stanovisko výrobce měřícího zařízení a dle potřeby vyslechnout policisty provádějící měření. Tento závěr má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43 (dostupný na www.nssoud.cz).
37. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60 (dostupný též na www.nssoud.cz): „S námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku).“ Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, případně rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, dostupné na www.nssoud.cz), jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne například provedení čtení návodu k obsluze, nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt například tím, že správnímu orgánu nepřísluší přezkum postupu měření. Na tomto místě musí soud poznamenat, že odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 1 As 83/2013, s tím že dle judikatury Nejvyššího správního soudu v případě, že nejsou splněny podmínky pro měření, přístroj měření neprovede, soud uvádí, že tento judikát se týká zcela odlišného měřicího zařízení (měřicí zařízení typu AD9). Proto odkaz na tento rozsudek považuje soud za nepříhodný. Za nepřiléhavé rovněž považuje odkazy žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014-33, neboť v tomto případě účastník v rámci správního řízení nenamítal nesprávnost provedení měření, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 33/2014-29, neboť v tomto řízení správní orgán kontaktoval výrobce za účelem poskytnutí odborného stanoviska a vyslechl policisty, kteří prováděli měření.

38. V právě projednávaném případě žalobce navrhl zdokumentování podmínek měření, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s uvedeným postupem v návodu k obsluze měřicího zařízení. Pro podporu svého závěru žalobce uvedl zcela konkrétní tvrzení, a to poukazem že na fotografii založené ve správním spise chybí údaj o vypočtené délce vozidla, přestože je tento údaj v návodu k zařízení uveden jako údaj o měření zobrazovaný na snímku, a dále odkazem na konkrétní výpočet (viz odvolání a žaloba - Ze snímku č. 0000005889 lze zjistit, že poměr šířky k délce měřeného vozidla činí 173 %. Jelikož délka vozidla je 430 centimetrů a jeho šířka 181 centimetrů je poměr šířky k délce 42 %. Provedeme-li výpočet $\arcsin$ součinu obou těchto hodnot, vydělíme Ludolfovým číslem a vynásobíme 180, je výsledkem úhel měření přibližně 36 stupňů.), dle kterého při porovnání skutečných poměrů délky a šířky vozidla žalobce a poměrů na fotografii založené ve spise dle žalobce vyplývá, že úhel, pod kterým bylo měření provedeno, neodpovídá návodem požadovaným 22 stupňů. Tyto skutečnost namítal žalobce již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný však neprovedl žádné dokazování k této věci,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neboť nedospěl bez bližšího zdůvodnění k názoru, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s postupem uvedeným v návodu.

39. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na žalovaném, aby je v dalším řízení potvrdil nebo vyvrátil, což však neučinil. Závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že měření nebylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Žalovaný nepřistoupil k provedení dokazování předmětným návodem ani si nezajistil odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení k prokázání správnosti provedení měření rychlosti žalobcova vozidla.
40. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění dokazování.
41. Soud proto s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl nucen přikročit ve výroku rozsudku ad I. ke zrušení rozhodnutí žalovaného, kdy současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
42. Ostatními hmotněprávními námitkami žalobce se soud nezabýval, neboť s ohledem na nutnost doplnění dokazování ve správním řízení považuje jejich vypořádání za předčasné.
43. Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka se sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Jiřím Rouskem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, replika - § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2 142 Kč odpovídající 21% DPH z částky 10 200 Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. září 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)